Ч. 103. Пятниця 9 (22) мая 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З парляментарних комісий. — Убите уфимского ґубернатора. — Хорватскі демонстрациї. — Положене на Балканї.)

Комісиї митова і угодова зібрали ся вчера на дальші наради. Комісия угодова приступила до дискусиї над §. 15 митово-торговельного договору, дотикаючим похатництва. Пос. Масталька вніс, аби перервати наради, бо угорске міністерство може не буде вязати ся тими переговорами. На пополудневім засїданю принято без зміни той параґраф. Кількох бесїдників домагало ся, аби угорскі похатники підлягали тим самим приписам, що й австрийскі. Міністер торговлї бар. Каль відповів, що вправдї число угорских похатників більше як австрийских, однако они торгують річами меншої вартости; суть то переважно словацкі дротарі. — Комісия митова приймила без зміни титул „мита вивозові", а референтови того титулу пос. Колїшерови висказала подяку. Без зміни ухвалено розділ „інструменти і годинники", „електричні машини" і „средства комунікациї". Відтак приступлено до нарад над розділом „зелїзничі вироби". Слїдуюче засїдане відбуде ся вї второк.

Демонстрациї в Хорватиї відбувають ся дальше. В місцевостях Драґа і Порторе позривано угорскі вивіски на публичних будинках і демонстровано против бана. В богато місцях позривано і понищено телєґрафи і телєфони. Межи стациями Плязе і Мея забарикадовано шлях камінєм та обкидано камінєм тяговий поїзд, котрий мусїв здержати ся. Войско і жандармерия розігнали демонстрантів і направили шкоди. Також з инших місцевостий, як з Ляси, Сардони, Оєска доносять про демонстрациї і забуреня. В Букарі і Чепулєд завішено чинности окружних судів за надужите урядової власти. В Горици арештовано 2 особи. В Загребі арештовано кількох социялїстів. З Загребу телєґрафують, що депутация визначних Хорватів з цїлої Хорватиї має небавом прибути до Відня і просити о авдиєнцию у Цїсаря, щоби представити правдиве положенє в Хорватиї. Колиж би не узискали авдиєнциї, звернуть ся до полудневo-славяньских послів, щоби они на окремій авдиєнциї предложили Цїсареви їх справу.

Про положене на Балканї не можна виробити собі правдивого погляду на підставі односторонних вістий, походячих переважно з турецких жерел, або великих держав, котрі хоч би з кривдою і проливом крови Македонцїв хотять не допустити до поважнїйшого спору з Туреччиною. Ворохобники-ж, розсипані по горах та криївках, не мають часу і можности інформувати Европу. Лише неясні, глухі вісти доходять про турецкі жорстокости та різні на християнах. Рівночасно відбувають ся численні арештованя, котрі доставляють обжалованих войсковим судам. В таких обставинах замітне є донесене Wiener Allg. Ztg. з дипльоматичних кругів про розмову, яку российский міністер заграничних справ гр. Лямсдорф мав з одним визначним австрийским дипльоматом в Петербурзї. Ґр. Лямсдорф висказав ся, що теперішне положене на Балканї зовсїм не представляє ся єму грізно. Противно він має певність, що з балканьскої бурі не вийде ніяка европейска війна. Росия рішена вести дальше свою дотеперішну полїтику. Однако коли би прийшло до інтервенциї Росиї на Балканї — але того не желає собі цар — то на всякий спосіб Росия з певностию не буде виступати на користь Славян, але буде мати на оцї власний інтерес і власну користь.

Про убите ґубернатора Богдановича в Уфі, про що донесли вчерашні телєґрами, доносять звідтам: Замаху довершено в часї проходу ґубернатора в парку, коли там було богато осіб. Коли іменно ґубернатор завернув в одну з бічних стежок, приступив до него якийсь чоловік і з поклоном вручив єму запечатану пач-

---

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(З англїйского — **А. Серджанта.**

I.

Снїг грубою верствою вкривав землю.

На селї лежав купами аж по стріхи домів; місцями загородив дороги і доступ до сїножатий і піль, завіяв паркани і плоти, попереривав комуникацию, бо зелїзничі поізди не могли ходити, а людий находжено замерзлих по дорогах. Однако помимо того виглядав все осліплюючо білий і хороший.

Але в містї — на примір в Льондонї — єго непорочна білість сейчас пропадала. В брудних купах побіч хідників накопичений, розмішений ногами тисячий прохожих, представляв препоганий вид і лютив людий, що єго кляли.

А однако коли упав з неба, був він чистий і хороший і був би таким хорошим полишив ся, коли-б був упав де далеко від людий, серед піль і лїсів.

Суть і між людьми деякі душі, що своє зіпсуте і злобу, так само як ті розтоптані сніжні платки, беруть від свого окруженя. Які білі були они колись! Як чорні і погані стали они в наслїдок людскої підлоти! Снїг не винен тому, що став таким поганим.

Навіть в Льондонї були місця, на котрих снїг лежав бодай кілька годин чистий і білий. В деяких затишнїйших улицях лежав чистий і мягкий аж до полудня і коли єго не змели або не звіяла єго буря, то такий кусник виглядав так само привітно і тихо як на якій найсамоможнїйшій сільскій дорозї. Так було і в дїльници Уайтченель на одній уличцї — на одній самотній уличцї, уживаній рідко коли хиба до переходу, бо лежала она при кінци довгої, вузкої і ославленої улиції на закруті, що вів до улиції Майль Інд Ред. Уличка складала ся з двох рядів високих, поганих, грозячих заваленєм будинків, з котрих одні служили на мешканя, другі на напів пусті шпихлїрі. Три з мешкальних домів закупив перед недавним часом один добродїй людскости, котрий зачав своє дїло тим, що виповів всї мешканя від даху аж до пивниць і заявив намір всї три доми перебудувати на взірцеві мешканя для ремісників. На нещасте для єго намірів плян не удав ся. Нуждарі, що колись в опорожнених тепер норах мали притулок, перенесли ся до иньшої дїльници міста і переповнені мешканя в густїйше заселених і ще біднїйших частях Льондона ще більше переповнили. Порядн йші робітники не хотїли в Міль Стріт мешкати, бо казали, що втратили би роботу, коли-б довідано ся, в якій дїльници они мешкають. Міль Стріт була для них надто лиха. Тому стояли доми майже пусті і причиняли ся лише до того, аби пуста улиця виглядала ще пустїйшою.

Одного дуже студеного січневого вечера, коли груба верства снїгу вкривала улицю і приглушувала кождий голос, немов би над цїлим великаньским містом розтягнено біле покривало, можна було бачити дві людскі стати, що проходжували ся по Міль Стріт, неначе-б то було серед хорошого червневого вечера при мягкім і пахучім воздусї.

Були то мужчина і хлопець, що задержали ся серед глубокої тишини півночи в тїни домів. Хлопець глядїв в гору на один з противлежних домів — як видко на один з тих порожних будинків, бо на вікнах і дверях виднїли написані крейдою слова „до винайманя" — і не зводив з него очий. Мужчина обертав часом чолову на бік і здавало ся наслухував з напруженою увагою, але не дивив ся на дім. Треба було таки добре придивити ся, аби замітити, що він слїпий. То був дуже хороший, великий чоловік з темним лицем і бородою, широкоплечий, кремезний, а по одязї можна було пізнати сьвященика. Стояв під зводом склеплених воріт і лише наслухував, між тим як хлопець, що служив єму за провідника, безнастанно дивив ся на противлежний дім і від часу до часу окидував скоро поглядом улицю від одного кінця до другого.

Стать хлопця кидала ся зразу в очи. Був малий і покривлений. Одна нога єго була коротша як друга і тому ідучи сильно налягав; ліве рамя було висше як праве, а голова видавала ся за велика для слабого тїла, на котрім спочивала. Єго убога одїж була з простої материї, але чистенька і цїла. Лицє було худе, блїде і дуже погане, але мало живий і рішучий вигляд.

Слабий блеск сьвітла перебивав ся крізь шиби одного з горішних вікон.

Вкінци промовив сьвященик придавленим, поважним голосом:

ку, рівночаснож хтось другий два рази стріляв до ґубернатора з револьвера. Кулї поцїлили ґубернатора в груди і він сейчас упав неживий. Один з поліциянтів бачив виновника, котрий відмахуючись револьвером, утїк. — Berliner Tageblatt доносить в справі убитя Богдановича, що в хвили, коли єму доручувано пачку, з другої сторони кілька осіб рівночасно вистрілило. Девять куль поцїлило ґубернатора, котрий упав на місци трупом. То убийство, як здогадують ся, стоїть в звязи з розрухами робітників в Златоустї.

Справоздане Дирекциї Товариства взаїмного кредиту „Днїстер" стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові за VII. рік адмінїстрацийний (1902).

(Дальше).

Зарівно позички на скрипти, як і позички на векслї, уділяє ся тілько членам довжникам певним, що-до котрих ретельности і господарности переконує ся передтим через мужів довіря, і жадає ся все (навіть при пожичках векслевих) виказаня документами, що гіпотека пожичаючого члена і его ручителїв есть достаточна й чиста і що пожичка не вичерпує половини вартости маєтку довжника, при чім вартість землї таксуєсь не після цїни купна, але після доходу катастрального в аркуши ґрунтовім виказаного. Уважаєсь також на се, щоби пожичка була обернена на цїли користні, продуктивні, н. пр. на купно землї, до котрого найохотнїйше (чи то на купно менших куснїв землї, чи на купно більших обшарів) членам допомагає ся. До тепер уділило Товариство в протягу 7 лїт 3.872 пожичок не суму 2,306.927 К. 40 сот., з котрих сплачено вже 1.709 в сумі 1,067.683 К, 94 с., остає з кінцем року до сплати 2.163 пожичок на суму 1,239.243 К 46 с. (на 1.935 скриптах і 228 векслях).

З 1935 позичок на скрипти в сумі 1,030.210 К 81 с. есть 1662 скриптів в сумі 975.601 К 46 с. інтабульованих на першім місци в спосіб пупілярний на реальностях довжників, а лише 273 скриптів в сумі 54.609 К 34 с. неінтабульованих, за те відповідною доброю порукою скріплених; всї скрипти зізнані однак в такій формі, що і ті позички, в случаю потреби можуть кождої хвилї бути загінотековані на реальностях довжників і ручителїв. Найменша позичка уділена в протягу р. на скрипт довжний виносила 100 К а найвисша 16.000 К — Позичок на векслї есть з р. 1902 більше як попередних лїт, бо уділено 68 господарям з Пукова (пов. Рогатин) готївку до купна більшого обшару 145.000 кор.; векслї ті мають бути сплачені з позичок затягнених на гіпотеку. З кінцем року стало 228 векслїв на суму 209.032 кор. 65 с. Найменша позичка векслева в роцї виносила 40 кор. 36 с.

Зголошень о позички було до полагодженя 1077 (попередного року 742); відступило від зголошеня 70 сторін (6%), лишило ся до порішеня 1007 зголошень; з того признано 820 позичок (67%), відмовлено 273 (26%) зголошеням а 14 зголошень (1%) не полагоджено для недостарченя всїх вимаганих документів.

Понеже кожда позичка була уділена з захованем відповідної осторожности, то сплата позичок відбуваєсь правильно. Залеглости в сплатї виносили з кінцем року у 230 довжників (294 рат) 17.427 К 03 с., т. є. 1·4% суми пожичок. З того найбільша часть, бо 218 рат в сумі 13.675 К 29 сот. (4/5 всїх залеглостий) припадає на 6 послїдних місяців 1902 року; 80 рат в сумі 4285 К 07 с. вже заплачено в сїчни і лютім с. р.

На дорогу судову віддано в 1902 р. 26 справ, з посередного року остало запізваних 57 справ о довжну суму 20.543 К 32 сот.; з того сплачено протягом року 6.427 К 83., отже остало 39 справ о довжну суму 14.114 К 49 с, з котрих в 10 справах вижидає ся правосильности вироку, в 15 веде ся екзекуция, а в 14 дозволено дальшу сплату довжної суми 4.407 К 44 с. в ратах в наслїдок часткового заспокоєня довгу.

Сума всїх коштів адмінїстрациї виносить 25.471 К. В тім містить ся вже сума 2000 К розділена для істнуючих институций добродійних (на публичні добродійні цїли), з котрої Рада Надзираюча уділила; Бурсам Товариства педаґоґічного у Львові 150 К, в Станиславові 200 К, в Коломиї 100 К, в Тернополи 100 К, дальше руским Бурсам св. Онуфрія в Ярославі 150 К, в Бродах 100 К, рускій Бурсї в Новім Санчи 75 К, руско-українській Бурсї в Новім Санчи 75 К, рускій Бурсї в Золочеві 100 К, Бурсї селяньскій в Станиславові 100 К, Шкільним помочам: в Перемишли 100 К, Коломиї 100 К, Станиславові 100 К, Тернополи 100, у Львові 100 К і в Самборі 50 К Тов. „Руслан" для бідних учеників рускої ґімназиї у Львові 100 К, Тов. св. Кирила для бідних учеників рускої ґімн. в Перемишли 50 К, рускій Бурсї ремісничій у Львові 100 К і рускій Захоронцї.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 21 го мая 1903.

— **Є. В. Цїсар** уділив з своїх приватних фондів 4.000 Корон запомоги для погорільцїв в Рожнїтові.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір дра Винк. Країньского, властителя Бережан на маршалка і Винк. Крушевского, властителя Хороброва, на заступника маршалка ради повітової в Сокали та Фел. Созаньского властителя Корналович на маршалка і о. Герм. Кулипа ем. інспектора шкільного на заступника маршалка ради повітової в Самборі.

— **З львівскої архиепархії.** Завідательства парохій одержали оо.: Евген Бартош в Білій коло Тернополя, Максим Панасюк з Ушнї в Станимирі, Лука Побоярский з Настасова в Лукавици нижнїй

— Чи ти певний, Дік, що він пішов сюди?

— Цїлком певний — відповів Дік — я не міг в тім помилити ся.

— І гадаєш, що пішов глядати Джессі?

— І то цїлком певно знаю — сказав Дік своїм правдивим льондоньским говором. — Він цїлу ніч не спав — боров ся в молитві о неї, як він то називав, щось, що для мене не має нїякої ваги.

— Дік! Дік! — напімнув сьвященик з докором.

— Атже ви нїколи не велїли нам щось такого робити — відповів Дік досить злосливо — а о скілько я надивив ся на те, то така молитва робить чоловіка на другий день таким диким і страшним як медвідь Стефан був дїйстно шалений, коли я его нинї рано бачив і показував менї великий ніж, що собі купив, та сказав до мене: „Коли я того чоловіка застану при Джессі, Діку, то убю его. Знаю се цїлком певно, бо він заслугує на кару".

— Я не вірю, аби він справдї так думав — сказав сьвященик.

— Може бути — відповів Дік понуро — але то знаю, що коли ми ішли улицею Майль Інд Ред, то одна женщина, наша знакома, приступила до нас і сказала: „Твоя красна Джессі має знов свого любка. Она є у него під числом двайцять при Міль Стріт і там можеш їх обоє найти, коли схочеш потрудити ся". — Я бачив, що Стефан побілїв як стїна, справдї і він сягнув рукою до кишенї, немов би чого шукав.

— Коли то було? — спитав сьвященик живо.

— Коло 9-ої години, пане пасторе. Він обернув ся тодї скоро до мене і сказав: „Іди до дому, Дік. Мушу піти відвідати одну недужу в Бальдвін Курт і верну може аж завтра рано до дому". — І від того часу я слїдив за ним, аж доки вас не стрітив.

— Чомуж ти менї того скорше не сказав?

— Я був так задиханий, що ледве міг слово примовити — відповів хлопець — і вів вас як можна найскорше, аби дігнати Стефана, заки він дійде під число двайцять.

— Чомуж не прийшов він скорше сюди?

— Бо, знаєте, пане пасторе, я все слїдив за ним; він хотїв три рази завернути в Міль Стріт, але за кождим разом побачив мене і пішов иншою дорогою. Я не можу так легко укрити ся, як инші люди — говорив Дік безжурно дальше — задля мого горба і моїх ніг, але я ішов за ним, як довго міг і коли він менї вкінци щез з очий, побачив я вас і погадав собі, що ви підете зі мною і поможете менї.

— Очивидно, Діку. Нещастє, що я не можу нїчого видїти, правда? Ми оба калїки, оба ні до чого нездалі. Але я маю ще надію, що Стефан не прийшов сюди і замість того мусїв піти до дому і десь вже лежить в ліжку.

— Я майже певний, що бачив его, як завертав на площу Бальдвін маркет — сказав Дік дуже рішучо — а коли звідтам ішов в долину, мусїв переходити через Міль Стріт, а він нїколи в сьвітї не минув би числа двайцять при Міль Стріт, де, як гадав, має бути Джессі. Тота Джессі — нехай бя еї повісили — она знищила Стефана.

— Бідний Стефан — і бідна Джессі! — зітхнув сьвященик. — Я не сказав би, аби она була зла дївчина

— То хиба я нїколи не бачив злої — відповів Дік остро і розмова на хвилю перервала ся.

Відтак відозвав ся сьвященик — він називав ся Франц Гельмонт — знов.

— Хто мешкає під числом двайцять, де, як кажеш, має перебувати Джессі?

— Нїхто.

— Нїхто?

— То порожний дім. І то власне дивно. Бачите, пане пасторе, ви пригадуєте собі ще добре улицю Міль Стріт?

— Очивидно. То погана, Богом забута околиця!

— Тут есть вудлинарня, пригадуєте собі? Отже там тепер вже нїхто не працює; она стоїть все порожна і кажуть, що там на горі ріжні волоцюги ночують під поломаними скринями, машинами і обставою. До неї притикають ті три доми, що їх недавно закупив той пан, що видає біблїї і они всї тепер порожнї. А число двайцяте стоїть коло вудлинарнї.

— І ти гадаєш, що Джессі сам?

— Чорна Селлї так каже — і той пан є при ній.

— То неможлива річ — відповів Гельмонт, в котрого голосї звучав глубокий смуток. — Той пан — коли ти говориш про того, о котрім я гадаю —

— Той, що ви его сюди привели, молодий артист, що малював портрет Джессі.

— Він тепер за границею, здаєть ся менї, що в Єгиптї. Він тут не може бути.

— Чорна Селлї казала, що він — воркнув Дік. — І Стефан хоче з ним поговорити. А як они оба зійдуть ся, то буде для котрогось смерть, о тім я пересьвідчений.

— Мусимо сейчас іти на гору — сказав сьвященик живо. — Покажи менї дім, підемо разом. Коли они справдї тут, то може ще прийдемо на час.

Але Дік задержав его.

— Нїчого більше не поможемо, коли Стефан вже на горі — відозвав ся грубо. — Але менї здаєть ся, що его ще там нема — ще ні. Він мусить десь тут недалеко чатувати! Я гадав, що було бя щастє, коли-б ви его прихопили, заки він вийде; ось і все.

— А коли-б він так був вже там?

— То ми тепер вже чули би, коли-б він там був — відповів Дік так понуро і значучо, що пасторови аж страшно стало.

— Ах, колиб я мав мої очи — сказав сам до себе, в почутю своеї безпомічности — і коби я міг так бачити як чую! Ах, що то було?

Єго ухо зловило шелест отвираного вікна.

— То якась женщина — шепнув Дік, здержуючи зворушене. — Бачу тїнь на заслонї. Сьвітло горить тепер яснїйше в комнатї; там є біла заслона, тому можна бачити. — Дивіть! Дивіть! — крикнув і обіймив Гельмон-

і Теодор Василик з Лукавиці нижної в Гозієві. Сотрудництво в Ушни коло Сасова одержав о. Филип Свергун. — О. Корнило Лотоцкий одержав презенту на парохію Литвинів. — О. Ап. Білиньскому уділено 6-тижневої відпустки. — На конкурс виставлені парохії: Николаїв, бобрецкого дек. і Дарахів, теребовельского дек., з речинцем до 9 липня, а також посада катехита народної школи в Збаражи з речинцем оо 15 червня с. р.

— **Іспит з ручних робіт жіночих** відбуде ся перед комісиєю іспитовою в Сокали дня 29-го мая с. р. Кандидатки заняті при школах публичних мають внести поданя через ц. к. окружні Ради шкільні, а не заняті при школах публичних впрост до Дирекциї ц. к. семинариї учит. в Сокали найпізнїйше до 25 мая с. р.

— **Земля на продаж.** В тернопільскім повіті в селї Купчинцях парцелює о. В. Микитка обшар двірский 500 моргів поля з лісом. Земля дуже хороша, плодоносна, рівна, близько села, на поли можна будувати ся. Морг поля коштує з засівами по 230, 250 і 270 злр. Хто би хотів купити, нехай приїде і огляне; стация зелїзниці в місци, називає ся Денисів-Купчинції.

— **Веремя** в послїдних днях значно змінило ся і можна сподївати ся, що ще більше похолодніє, бо в західній Европі теплота вже значно зменшила ся. З Комотова в Чехії доносять, що там термометр показував минувшої ночи лиш 4 степені тепла, а в горах Рудавах упав великий сніг.

— **З Варяжа** пишуть нам: Дня 13 (26) мая с. р. відбуде ся поминальне богослуженє за упокій душі бл. п. о. Антона Бончевского, бувшого сотрудника в тутешній парохії. Богослуженє уладжують селяни власним коштом з вдячности за заслуги, які бл. п. о. Бончевский положив около тутешної парохії і рускої народности.

— **Про втечу віденьского адвоката** д-ра Ціппера доносять тепер, що він спроневірив віддані єму гроші на 56.000 корон, а крім того наробив довгів на 108.000 корон. Ціппер був жидом — як кажуть з Галичини — і мав в Галичині женити ся, а будучий тесть его приїхав був умисно того дня до Відня, щоби там залагодити справу свого будучого зятя, але показало ся, що его майно за мале до того і він відкликав заручини. Ціппер удав тоді, що їде ще до якогось свояка, сів в понедїлок дня 11 с. м. на зелїзницю і поїхав, — як опісля показалє ся до Льондону, а відтак здає ся до Америки. Через Ціппера потерпіли найбільше галицкі жиди, котрим він залагоджував всїлякі справи. Показало ся тепер, що Ціппер дуже гуляв і жив розпустно, що вечера видавав по 100 до 200 корон, а коли в послїдних часах забракло єму гроший, то натягав всїлякі фірми і не платив своїм урядникам канцелярийним.

— **З товариства „Сїльский Господар“.** Виконуючи ухвалу зборів з дня 28 цьвітня у Львові, устроює товариство Просьвіти і Перемиської господарскої Спілки ширші господарскі збори у Львові дня 11 н. ст. червня 1903. Річ зрозуміла, що аби ті збори принесли хосен для справи господарскої, щоби предмети трактували ся всесторонно а порушені гадки а може й деяка наука розійшли ся в як найширші круги, вимагає ся як найбільшого числа участників. А що сї збори будуть лиш довірочні а видїл товариства як і комітет в своїх запрошенях міг би (з причини незнакомости) поминути когось з виднїйших поступових господарів і орґанізаторів, то упрашає ся всїх Р. Т. хотячих взяти участь в зборах, о подане не лиш своєї адреси, але і тих людий, котрих присутність на зборах уважають за пожадану. Адреси просимо присилати до видїлу товариства Сїльский Господар в Олеську, а кому се на руку, то до п. п. професора д-ра Михайла Коцюби у Львові або до Господарскої Спілки в Перемишли. — *З видїлу товариства „Сїльский Господар“.*

— **Про крадежі кондукторів** на зелїзницях доносять тепер дальше, що арештовано кондукторів Шиманьского, Пілявского, Мочульского і Фіяду. Трох з них признало ся вже до крадежи, а віденьска поліция поставила їм також докази кількох крадежий. Торговельник дерева Мехель Фішер зі Львова доніс, що єму дня 17 падолиста м. р. в дорозї з Відня до Львова пропав у ваґонї ланцушок украшений брилянтами і перлами. Сконстатовано, що якраз того самого дня і при тім самім поїзді були кондуктори Скржишовский і Шиманьский. Злодїям доказано також, що то они допустили ся великої крадежі на шкоду ґрафині Ольги Дуниң-Борковскої з Поникви великої в брідскім повіті. Ґрафиня надала була в Кракові дня 6 жовтня м. р. кіш пакунковий до Бродів, в котрім була якась дорогоцїнність до ношеня на шиї, 10 цент. широка і зложена з брилянтових розет, посеред котрих було по одній перлї. Тота дорогоцїнність, вартости 40.000 К, дістала ся також в руки злодїїв. — Слїдство виказало дальше, що не лиш Настобурска, але й самі кондуктори продавали крадені річи всїляким фірмам в краю і тепер веде ся слїдство в тім напрямі, чи і о скілько можна потягнути до одвічальности фірми, котрі купуючи дорогоцїнности, могли знати або бодай здогадати ся їх походженя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 21 мая. Президент міністрів Сель виїздить нинї до Відня.

Загреб 21 мая. З приводу роковин смерти бана Єлачича прийшло тут вчера до демонстрациї. Значне число студентів зібрало ся під памятником Єлачича і зложили вінець з лентами народних красок. Відтак по богослуженю за душу Єлачича часть студентів прийшла знов під памятник і сьпівала народні пісні. Поліцию обкинено камінєм, аж войско розігнало демонстрантів. 14 осіб арештовано.

Відень 21 мая. Амбасадори австро-угорский і росийский звернули увагу Туреччини на положенє в Албанії і візвали єї, аби завела там знов лад.

Софія 21 мая. Урядова часопись оповіщує заяву нового кабінету, в котрій в справі заграничної політики правительства сказано, що боронячи добра краю, займе кабінет супротив держав відповідне становище і удержить як найсердечнїйші відносини до Росиї, освободительки краю. Що до внутрішної політики, буде кабінет стеріг конституциї і законів.

тове рамя своїми довгими, костистими пальцями, забуваючи цїлком, що чоловік, з котрим говорив, слїпий. — Дивіть! Она бере ся з кимсь — чи там двоє чи троє людий! Один хоче дістати ся до вікна, а обоє другі не хотять пустити! — Уважайте, чоловіче! Упадете!

— Веди мене до дверий, пусти мене до середини, Бога ради! — крикнув сьвященик. — Не зволїкай довше, хлопче — клич сусїдів на поміч, скоро — скоро!

— На поміч! Убийники! На поміч!

Кричав голосно в надії, що прикличе кого, але той крик „убийники“ був надто звістний в Міль Стріт. Пяниці надто часто так кричали, вертаючи заняті з шинків і тепер не міг той крик звернути на себе уваги. Ніхто не ворухнув ся в сусїдних домах, нї один поліцияит не показав ся, ніхто не спішив на поміч. Дік вирвав ся Гельмонтови.

— Біжу на гору! — зашепiв і кинувши ся півперек дороги, пхнув двері, що були лиш приперті і о скілько лиш позваляли его ноги, побіг горі сходами. Сьвященик Франц Гельмонт лишив ся сам посеред снїгом вкритої улиці. Над ним роздавав ся гуркіт і ломіт, крик, удари, але він не міг нїчого бачити і нїчого вдїяти — міг лиш наслухувати і здогадувати ся, що дїє ся.

Єго положенє було дивне і страшне. „Пан“, про котраго Дік говорив, як про любка Джессі, той чоловік, котрому Стефан Ер присягає месть, був колись найлюбійшим приятелем Гельмонта. Гельмонт аж до тої хвилї сьвято вірив, що той чоловік перебуває в далеких краях, далеко від мести свого ворога. Але коли вість Діка була правдива — коли старий приятель Гельмонта Юрий Оствальд, чоловік, що зробив велику кривду Стефанови Ерови, бо забрав єму женщину, котру Ер любив і зробив єї нещасливою, коли той чоловік був тепер в тім пустім домі з бідною Джессі Армстронґ і Стефаном Ером і коли давно укладана месть Ера мала тепер сповнити ся — то що міг темний вдїяти? Він не міг видїти; не міг вмішати ся в бійку; мусїв ждати, доки не наспів инша поміч, а тимчасом кричав о поміч все голоснїйше і голоснїйше, а над ним вела ся дальше страшна борба на житє і смерть.

Коли би Гельмонт міг був видїти, то вкінци замітив би, що найвисше вікно порожного дому широко отворило ся, між тим як за ним дві або може три особи завзято бороли ся. В середині віконного отвору була зелїзна решітка. Єї вкінци силою виломлено і відтак — відтак прийшла катастрофа. Одна з осіб — мужчина — стратив рівновагу і випав.

Кілька хвилин держав ся судорожно примурку коло вікна, боронив ся з розпукою, але не кликав о поміч. На хвилину настала страшна тишина. Відтак появила ся рука — лише око Бога і чоловіка, що держав ся муру бачило, чия то рука — і та рука зїхнула причіплені до примурку пальці висячого. В найблизшій хвили почув ся глухий, страшний лоскіт тяжкого тїла і дивний крик, немов смертельно раненої зьвірини, або недужої дитини роздав ся з комнати, в котрій вела ся лише що борба на смерть і житє.

Франц Гельмонт почув глухий упадок. З простягненими наперед себе руками і осторожно ступаючи, наблизив ся аж до теплого, дрогаючого ще тїла, що лежало на земли. Не міг кликати о поміч; єму здавало ся, немов би єго язик прилїпив ся до піднебіня. Приклякнув коло лежачого і руками обсмотрив его лице і руки. Чи жиє ще? І чи то єго приятель, чи той другий?

Сперш не міг того розріжнити. Але одежа мужчини зрадила єму часть того, що хотїв знати. Довкола пальців все більше застиваючої руки найшов жмут довгого, мягкого жіночого волося.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 20-ого мая 1903.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 вр. . . .	540·—	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	574·—	580 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 4% корон	97·80	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·30	102·—
4½% листи застав. Банку краєв.	102·25	102·95
4% листи застав. Банку краєв. .	99·—	99·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·20	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	98·40	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98·10	98·80
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	103·50	—·—
„ „ „ „ 4½ %	102·40	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99 50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·60	100·30
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96·60	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	74·—	79·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54·90	55 90
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	27·—	28.—
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	68·—	72.—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	18·75	19.75
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	116 80	117·50
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то єсть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то єсть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлїбороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хлїборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з анґлійскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Цїна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба присилати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нїкому. На жадане цїнники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,
Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР“

стоваришене зареєстроване в обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ уділяє своїм членам на $5^1/_2\%$ і 1% додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенем документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений тревало в „Днїстрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 уділами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНЇСТЕР“ і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК роздїляє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок уділяє Дирекция і аґенти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускии).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).